

Arrest

nr. 139 946 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 8 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 juli 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 januari 2012 heeft de verzoekende partij een aanvraag ingediend voor een verklaring van inschrijving, in zijn hoedanigheid van houder van toereikende bestaansmiddelen.

Op 16 juli 2012 werd aan verzoekende partij een E-kaart afgeleverd.

Op 24 juli 2014 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op 16.01.2012, en verkreeg de E-kaart op 16.07.2012. Ter opvolging van het dossier verstuurd Dienst Vreemdelingenzaken op 14.08.2013 een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn huidige economische en/of bestaansmiddelen aan te tonen. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 09.09.2013 en legde de gevraagde documenten voor, ni. een OCMW-attest waaruit bleek dat hij op dat moment geen steun ontving en loonfiches van zijn tewerkstelling in Nederland voor de maanden juni, juli en augustus 2013. Hierop werd beslist dat betrokkene zijn verblijf kon behouden.

Dienst Vreemdelingenzaken werd recentelijk echter ingelicht door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Volgens recente gegevens blijkt dus dat betrokkene reeds sinds februari 2014 financiële steun ontvangt van het OCMW en dit in de vorm van een volledig leefloon in categorie 2, als alleenstaande persoon.

Ook werd de database van de RSZ geraadpleegd (DOLSI) om te achterhalen of betrokkene eventueel aan de slag is geweest als werknemer in loondienst in België. Hieruit blijkt dat betrokkene alvast nooit enige economische activiteit als werknemer heeft uitgeoefend in België.

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in tweede categorie als alleenstaande persoon, dient er te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Ten einde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, werd rekening gehouden met de elementen opgenomen in art 42 bis §1, 2e lid van de wet van 15/12/1980. Zo dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds sinds februari 2014 op onafgebroken wijze een volledig leefloon geniet als alleenstaande. Het totale bedrag, alsook de duur van de toegekende steun en het gebrek aan verdere elementen in het dossier die erop kunnen wijzen dat de steun van tijdelijke aard is of er een specifieke persoonlijke situatie aan de basis ligt van deze steun, tonen aan dat betrokkene wel degelijk een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn terug te keren naar de eigen lidstaat of zich te vestigen in een andere lidstaat waar hij aan de voorwaarden voldoet, onafgezien van eventuele elementen in overeenstemming met art 42 bis §1, 2e en 3e lid van de wet van 15/12/1980.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art 40, §4, 2° - wet 15.12.1980) en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“schending aan van de artikelen 40 en 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel. De bestreden beslissing is als volgt tot stand gekomen:

Op 14 augustus 2013 werd verzoeker uitgenodigd bewijsstukken over te maken over zijn toenmalige situatie. Hij legde loonbriefjes van zijn tewerkstelling in Nederland over en eveneens een attest van het OCMW dat hij geen uitkering ontvangt. Verzoeker kon zijn verblijf behouden. ‘Recentelijk’ werd de DVZ ingelicht door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid dat verzoeker sinds februari 2014 financiële

steun ontvangt. Naar aanleiding van deze inlichting gaat de DVZ onmiddellijk over tot de beëindiging van het verblijfsrecht aangezien verzoeker niet meer zou voldoen aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen en een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel. Een einde werd gesteld aan het verblijf conform artikel 42bis§1 Vreemdelingenwet. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar bestreden beslissing, aanstonds en automatisch genomen zonder in casu een afweging te maken of verzoeker al dan niet een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandssysteem. Het gegeven dat men sociale bijstand ontvangt, betekent immers niet automatisch dat men daardoor ook een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandssysteem. De Dienst Vreemdelingenzaken diende minstens een aantal criteria te onderzoeken zoals de al dan niet tijdelijk aard van de problemen, de verblijfsduur, de persoonlijke situatie en het bedrag van de uitgekeerde steun. Indien de DVZ onderzoek had gedaan had zij tot de vaststelling gekomen dat verzoeker een aanvraag had gedaan voor een werkloosheidsuitkering en dat die aan verzoeker werd toegekend en dat die uitkeringen werden verrekend met die van het OCMW. Het gegeven dat men een werkloosheidsuitkering ontvangt, betekent immers ook niet automatisch dat men daardoor ook een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandssysteem. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen enkele afweging gemaakt, en heeft bijgevolg niet onderzocht of er al dan niet een 'onredelijke' belasting is, en schendt daardoor het artikel 42bis Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Verzoekende partij betwist uitdrukkelijk dat zij een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig om tot de beëindiging van het verblijf te beslissen zonder hierbij rekening te houden met het feit dat hij enerzijds lange tijd heeft gewerkt en anderzijds de genoten sociale bijstand verrekend werd met de werkloosheidsuitkering. Het Hof van Justitie heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het beroep doen op een werkloosheidsuitkering geen beroep doen is op het sociale bijstandstelsel van een EU gastland (HvJ 4 juni 2009, gevoegde zaken C-22/08 en C-23/08, Vatsouras en Koupatantze, ro. 45: "Uitkeringen van financiële aard, die ongeacht de kwalificatie ervan in de nationale wetgeving bestemd zijn de toegang tot de arbeidsmarkt te vergemakkelijken, kunnen niet als een "recht op sociale bijstand" in de zin van artikel 24, lid 2 van richtlijn 2004/38 worden beschouwd." De Dienst Vreemdelingenzaken had niet de mogelijkheid om het verblijf van verzoeker te beëindigen onder de voorwaarden bepaald in het artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Bovendien is de bestreden beslissing onjuist gemotiveerd. In de bestreden beslissing wordt enkel verwezen naar het leefloon dat verzoeker heeft ontvangen van het OCMW zonder rekening te houden met het feit dat die uitkeringen werden verrekend met de werkloosheidsuitkering. Indien de DVZ hiervan kennis had is de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd. Er blijkt immers geen motief met betrekking tot deze feiten. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven op grond waarvan de DVZ tot de conclusie komt dat deze verrekeningen niet weerhouden worden. Indien de DVZ geen kennis had van die gegevens heeft ze geen voldoende onderzoek gedaan alvorens een beslissing te nemen tot intrekking van verblijf. De bestreden beslissing is dan genomen in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2. De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen afweging heeft gemaakt of zij al dan niet een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandssysteem. De verzoekende partij zou eveneens een aanvraag hebben gedaan voor een werkloosheidsuitkering en deze zou zijn toegekend.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt, en de verzoekende partij betwist dit gegeven op zich ook niet, dat zij sinds februari 2014 financiële steun ontvangt vanwege het OCMW. Sinds februari 2014 krijgt de verzoekende partij leefloon in categorie 2, als alleenstaande persoon.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing uiteengezet om welke redenen er tot een onredelijke belasting voor het sociale bijstandssysteem diende te worden besloten:

- verzoekende partij geniet reeds sinds februari 2014 op onafgebroken wijze een volledig leefloon als alleenstaande,
- het totale bedrag van de steun,
- de duur van de toegekende steun,
- het gebrek aan verdere elementen in het dossier die erop kunnen wijzen dat de steun van tijdelijke aard is of er een specifieke persoonlijke situatie aan de basis ligt van deze steun.

Er is dus in casu geen sprake van een automatisme in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

De verwerende partij heeft onderzoek gedaan naar de specifieke situatie van de verzoekende partij en heeft de database van de RSZ geraadpleegd, doch hieruit bleek dat de verzoekende partij nooit enige economische activiteit als werknemer heeft uitgeoefend in België.

Op grond van de op het ogenblik van de bestreden beslissing voorhanden zijnde elementen, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris niet op kennelijk onredelijk wijze een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De beschouwingen omtrent een aanvraag voor een werkloosheidsuitkering kunnen niet in aanmerking worden genomen. De gemachtigde van de staatssecretaris had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen weet van dergelijke aanvraag die trouwens ook niet wordt bewezen door de verzoekende partij. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC